

En adopsjonshistorie

Skrevet 15.06.08. av Elin Johannessen

Mitt navn er Elin Johannessen , og jeg er en Turner kvinne på 33 år . Jeg har vært gift med min kjære Kenneth i 12 år den 6 juli - 08 og jeg skal nå fortelle vår adopsjonshistorie . Vi har vært så heldige og få adoptere 2 barn fra Colombia . Først vil jeg fortelle om da vi fikk vår sønn Thomas Wilfredo.

Etter en adopsjonsprosess på ca 1 år , noe som vel og merke er regnet som meget kort tid , fikk vi endelig beskjed om at vi kunne reise til Colombia den 13 februar 2001 . Den 14 februar skulle Thomas (eller Wilfredo som hans opprinnelige navn var) bli vår . Den 16 februar ble Thomas 19 mnd . Vi hadde forberedt oss godt og regnet med at den første tiden kunne bli tøff . Men Thomas gjorde alle bekymringer til skamme, og tok imot oss med åpne armer . Vi fikk også treffe Thomas sin fostermor noe som ble et meget følelses ladet og sterkt møte . Thomas var en blid og glad gutt som adopterte oss med hud og hår og hele sitt lille hjerte . Tiden i Colombia var en fantastisk opplevelse . Vi fikk oppleve en enorm gjestfrihet og varme fra folket der , og ble også kjent med noen andre norske adoptivfamilier . Jeg ble ganske syk under oppholdet , men lot ikke dette stoppe oss fra å ta en tur til San Andres som ligger i Caribien , men tilhører Colombia . Her hadde vi ferie og badet , spiste god mat og fikk oppleve litt ekte Caribisk kultur . Med musikk , rundtur på øya og " manana " ble dette et uforglemmelig opphold . Så bar det tilbake til Bogota som er hovedstaden i Colombia hvor Thomas ble født . Der fikk vi " sentencia " som er de avsluttende domspapirene og både Colombiansk og Norsk pass til Thomas . Den 8 mars 2001 etter 3 uker i Colombia , var vi igjen på norsk jord og ble møtt av besteforeldre og søskenbarn på flyplassen . Du kan tro vi var stolte .

Så stolte er vi for nå har vi fått " sentencia " og kan endelig kalle Thomas VÅR !

Etter en adopsjonsprosess på ca 2 år (som også er forholdsvis kort tid) , reiste vi den 25 mai 2004 til Colombia for å hente vår datter Maria Alexandra på 16 mnd (som er hennes opprinnelige navn) . Den 27 mai skulle hun bli vår . Du kan tro det var en spent storebror på nesten 5 år som var med på turen . Vi tenkte at det umulig kunne gå så smerte fritt med overleveringen enda en gang . Men jo da , hun bare målte oss litt opp og ned som for på en måte og forsikre seg om at vi var OK , og så var det gjort . Hun ga da også klar beskjed om at vi hadde fått en ny sjef i familien som het Maria. Vår vesle solstråle var tydelig ikke helt frisk når vi fikk henne, med kraftig ørebetennelse og lungebetennelse . Men legen kommer til hotellet, og med en sterk antibiotikakur er hun etter et par dager litt bedre form . Ikke akkurat den beste måten å starte et godt forhold på, å niholde en livredd et åring for å gi medisiner . Men hun fikk allikevel fort tillit til oss , og straks gikk medisinene ned som en lek . På denne turen fikk vi også treffe hele Thomas sin foster familie, og du kan tro det var et gripende møte. De hadde diskutert opp som godt de kunne i sin lille leilighet, og lot oss spise først. Selv i sin fattigdom bød de på det de hadde, og lot gjestene komme først. For Thomas var dette veldig spesielt, og han synes det var fint å se hvor han hadde sovet og bodd. Han

ble også med " bestefar " som fosterfar kalte seg, til butikken for å kjøpe Cola (gutten ville jo ha Cola, og da skulle han få det. Selv om de garantert ikke hadde råd til det) Ikke fritt for at det ble felt en del tårer når vi skulle dra derfra.

På denne turen var det min mann Kenneth sin tur til å bli syk.

Han ble alvorlig matforgiftet noe som kom veldig brått på, og ambulanse ble tilkalt til hotellet i full fart. Alt gikk bra men var veldig skremmende der og da. Jeg måtte overlate barna på hotellet for å bli med Kenneth på sykehuset. Noe som ikke akkurat var med lett hjerte. Men både hotell personalet, og noen norske familier på hotellet lovte å ta godt vare på dem . Thomas gråt og var redd . Vår kontakt person og tolk satt hos oss på sykehuset hele dagen, og sent på kvelden kunne vi returnere til hotellet . Faren var over . Med sterke medisiner og streng diett begynte han å komme seg etter ca en uke . Med både Maria som først var syk og så Kenneth, ble det ingen tur til San Andres denne gangen . Men vi fikk 3 flotte uker i Bogota (Maria er også født her) , hvor vi opplevde både saltgruvene i Zippagura og Monserati fjellet.

Den 14 juni var vi tilbake på norsk jord, og vår vesle prinsesse smeltet selvfølgelig alles hjerter .

Maria i mammas armer for første gang !

Hvordan har det så gått etterpå. Thomas Wilfredo er nå en stor gutt på snart 9 år som til høsten skal begynne i 4. klasse. Han er en sosial og omgjengelig gutt med mange kamerater, men litt forsiktig av seg . Han er ikke den som kaster seg ut i ting . Med en noe traumatisk bakgrunn , har han også slitt med angst for å bli forlatt . Han har vært veldig knyttet til meg , og brukt lang tid på å gi litt slipp på meg . Nesten frem til han begynte på skolen har han vært sammen med meg 24 timer i døgnet . Men saktig men sikkert har det gått den rette veien . Han har også fått diagnosen Tourettes syndrom / ADHD og har sitt å slite med i den forbindelse. Og det har det vært en lang og tøff kamp, for å få hjelp og oppfølging han har krav på. Men han er en veldig velfungerende gutt som klarer seg kjempe bra på skolen, og på fritiden er han sammen med kamerater. Av fritidsaktiviteter har han prøvd litt forskjellig, men det er nå speideren som er det han ser ut til å slått seg til ro med .

Thomas er blitt en stor og kjekk gutt !!!

Maria er ei flott jente på 5 1/2 år som gleder seg stort til å bli skolejente til høsten. Hun er en meget viljesterk, robust jente som får til det hun vil. Tross i at hun er hørselhemmet og bruker høreapparat, er hun ei blid og sosial jente som stortrives i barnehagen. Hun er vel heller av den typen som synes det har vært litt slitsomt å ha ho mamma eller pappa på slep hele tiden. Hun har flere ganger bare gitt oss beskjed at nå kan vi gå, for hun vil klare seg selv. (selv første dagen i barnehagen fikk jeg beskjed om å gå etter en halv time) Hun er veldig fortrolig med å bruke høre apparat, og har et meget godt språk. De fleste blir overrasket når de ser eller hører at hun er hørselhemmet, fordi hun prater så godt og er en ekspert til å lese på leppene. To dager i uken går hun på audio avdelingen på Trara skole, dette vil hun fortsette med nå som hun begynner på skolen og her får hun en fantastisk oppfølging. Vi er i det hele tatt kjempe fornøyd med den hjelpen og støtten vi har fått til Maria .

Og Maria ei flott vakker jente !!!

Som søsken er de vel som søsken flest , det kan til tider gå heftig for seg da de har hver sin diagnose som ikke går så godt sammen. Men de kan leke veldig godt sammen og har masse glede av hverandre. Jeg kan mange ganger bli rørt over den omtanken og kjærligheten de viser hverandre. F.eks. er de veldig opptatt av å huske på den andre dersom jeg har med meg bare den ene . Maria sier: " jeg må kjøpe med noe til han storebror og vet du mamma, eller så blir det urettferdig "

Vi har vært veldig åpne fra første stund om det at de er adoptert og hva det betyr. De har begge spurt litt om Colombia mammaen sin og om sin historie. Vi forteller litt om gangen etter som spørsmålene kommer.

Jeg tror det er viktig å ha en åpen dialog på dette, men samtidig ikke overøse dem med mer informasjon enn de er klar for å høre .

Jo da , vi kan være venner også !!!

At vi har fått de vakreste og mest perfekte barna på denne jord er vi ikke i tvil om , for hva er vel perfekt . Som Turner kvinne har jeg selv måttet kjempe noen kamper for å godta meg selv som jeg er . At lykken ikke alltid er å se perfekt ut, og leve et A4 liv, har jeg for lengst funnet ut. Håper at også andre Turner jenter / kvinner som strever vil komme til denne konklusjonen . At jeg selv har måttet kjempe , har gitt meg verdifull erfaring som jeg føler gjør at jeg kan forstå, og hjelpe mine barn med det de sliter med på en helt annen måte.

Jeg har mange ganger tenkt at det jeg har gått gjennom, og hva vi har opplevd, at det var en mening med det. Vi skulle jo få akkurat Thomas og Maria, og da måtte det jo være sånn. Men vi måtte også være klare .

Og her er vi , hele familien Johannessen !!!

For oss har det å adoptere vært en fantastisk og riktig avgjørelse . En fantastisk måte å bli foreldre på . Om dette er det rette for dere, må dere kjenne etter i hjertet . Har du spørsmål eller dersom dere ønsker å snakke med meg, er det bare å ringe eller skrive en mail.

Elin Johannessen
Heigård Alle 18 a
1664 Rolvsøy
Tlf : 69 337697 / 48053938
mail : emoj@start.no

På campingen i Aremark , her koser vi oss masse !!!